

הספין "הטלפון"
 30- יולי 2009
 9

שירה

איריס שני

רוזנים 3

למשה שמיר, לזכרו

"לא יכולתי ולא רציתי ללכת בדרך אחרת מזו שהלכתי בה.
 אינני מתחרט אף לרגע קט, ולעולם לא אצטער על כך"
 (יאיר / משה שמיר)

חדר עבודתך לנגד עיני,
 עמקות השנים האחרונות מראשיתן.

בחלון אור מכלה של שעת בקר מאחרת,
 כנר התמיד.

חדר שפניו לשלום
 צובר געגוע וזכר מרחקים, שנת תש"ח.

כאן התגורר סופר, יהודי.
 ז'אן דארק של אידאולוגיה אחרת.

העבר תלוי על קירות הבית,
 בבואות של גבורים פהגיגי יום.

עמקה הבדידות משעת החסד,
 מאור הרחמים.

מה נותר מן הרעות
 ומן השדות ההם.

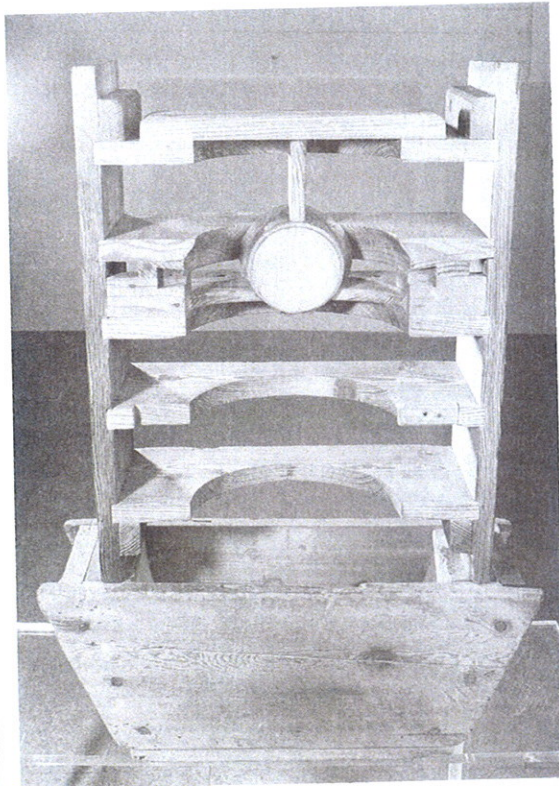
מבעד לחלון יונה מחצר זרה
 שבה אל הים.

תמי כהן: "אישה"

מסכת "מטות" פ"א
 13-14 ט"ז
 9.2009

שירה

מתי שמואלוף

תמי כהן: "מבט לאינסוף"

אֲשֶׁר דִּבֶּר אֵלַיךְ

תָּנוּ לִי מְקוֹם בְּשׁוּרָה לְרֹאשׁ
 מְמַשְׁלָה מְשֻׁלִּי
 אֶל תִּתְּנוּ לִי
 נְקוּדָה

וְלִמְרוֹת שֶׁתַּעֲרֹכוּ אוֹתִי
 אֶכְתֹּב
 וְדַעוּ כִּי בְשׁוּלֵי שׁוּלֵי הַשִּׁירָה עָלֶיהָ אֲנִי חוֹלֵם
 צוֹמֵחַ סֵפֶר שְׁפָם/רְעֵלָה עֲצָמָאִי/ת.

כִּי תָבוֹא גּוֹיָתִי

צִרִיךְ לִקְחַת אֶת מִי שְׁאַחֲרָאִי עַל הַשִּׁיר
 וְלִהְפֹּךְ לוֹ אֶת כָּל הַפִּיסִים
 יֵשׁ מַלִּים בְּעֵבֶרִית שְׂאִי אֶפְשָׁר לְתַרְגֵּם
 וּבְכָל זֹאת אֶפְשָׁר לִרְאוֹת גּוֹיּוֹת מְשׁוֹרְרִים
 מִתּוֹת חַיּוֹת בְּדֶרֶךְ לְעֶרְבִי שִׁירָה
 פָּנִים שֶׁל שְׁפָה מְרֻשֶּׁשֶׁת,
 מְגִלּוֹת שֶׁל שִׁירִים,
 וּבִקְהֵל מְגִיעִים עֲרֻפְדִּים מְבַקְרִים, מְגִרְשֵׁי מְשׁוֹרְרוֹת,
 וְכָל אֲרֻסָּנִל שֶׁל סֶרֶטִי אֵימַת-הַשִּׁירָה.
 וְזִכְרוּרָה לִי הָאֲזִיזָה שֶׁשֶּׁמַּעֲתִי מִצְדִּיקָה בְּדֶרֶךְ לְכָאן:
 "שִׁירָה הִיא לֹא הַזְמָנָה לְחִתּוּנָה".

שהוריו עוד היו בחיים, אך לשווא. וכך שתקו שניהם עד הצהריים, עד שנעשו עגמומיים מן השתיקה.

"הבייגלה ודאי כבר לא טרי", אמר אליהו.

"וצהריים אינם זמן לאכול דג מלוח", ענתה ראומה.

"בטח גם העגבניות הבשלות כבר כולן נחטפו", אמר היתום.

"וגם שימורי כרוב כבוש ודאי גם אין במכולת", ענתה האלמנה.

"כמה מר העולם, גבירתי האלמנה".

"כמה מר העולם, אדוני היתום".

אמרו וקמו ממושבים. "להתראות, אדוני היתום", אמרה

ראומה, ואליהו החווה בכובעו. "אני משתתפת בצערך". נופפה לו

כשהתרחקו, איש איש לכיוון ביתו. "ואני בצערך", קרא לעברה, רגע

לפני שנעלם מאחורי עיקול הרחוב. ורק חצי ספסל שבור נותר יושב

בקרן הרחובות מאז"ה ויוחנן הסנדלר.

"נאכל. ונוכל להמשיך לדבר, אתה על יתמותך ואני על אלמנותי".

ושוב השתתקו שניהם, וחלמו בהקיץ על בייגלה עם דג מלוח,

ועל בצל עם כרוב כבוש. ואליהו חלם על עוגיות חמאה ועל שיחות

על המרפסת, וראומה דמיינה עצמה מכינה להם תה חלש עם לימון,

ואיך היא בוכה על כתפו, והוא מרטיב בדמעותיו את שערה, ולפתע

שניהם כבר לא היו מקוננים.

וישבו שניהם שותקים על חצי ספסל, ברכיהם נוגעות, ולא ידעו

מה להגיד. אליהו כבר לא חש ביתמותו, וגם ראומה לא חרדה את

אלמנותה.

והשתיקה נעשתה כבדה על שניהם, וראומה ניסתה לפצוח

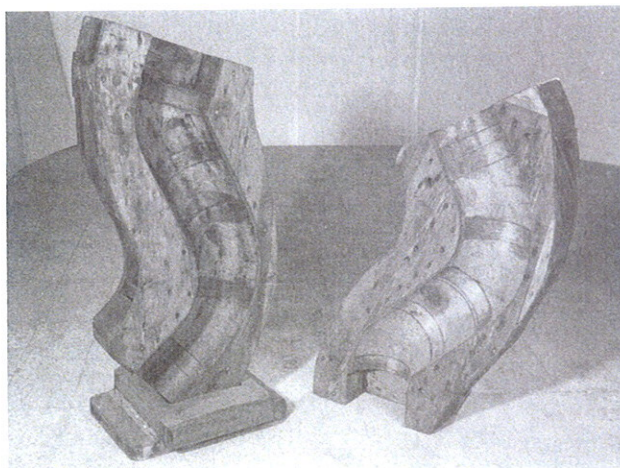
בשיחה, אך בצר לה לא ידעה על מה. ניסתה לדלות מזיכרונה שיחות

ששוחחה לפני שלושים וחמש שנים – ויוק. וגם אליהו חתר עשרים

ושלוש שנים לאחור בחיפוש אחר סיפור, אולי בדיחה, מהימים

שירה

"אטלנטיס"
פסוקים
13- יוליון
יעל מרגלית
2.2009

תמי כהן: "זוגיות בתנועה"

מתגלגלות

והעצמות של הגוף.

הרגלים נפוחות

מרב רקוד,

הריאות כואבות

מרב צחוק,

ונטע שאומרת:

"תודה על הגלגול הזה".

מוטו

חתיכה מבית היוצר של רגעי המציאות תקועה לי בגרון.

אני מתבוננת בה. מקרוב. מרחוק.

מנתקת כנסוּח טוב, מחברת כְּאֵמֶת חֹבֶקֶת,

מנסה להחליט אם לאמצה כְּצִלְקֶת, כמוטו, אולי כְּדָבָר שֶׁבְּשִׁלִּיטָה.

אח, השְּׁלִיטָה, איך היא בתור מוטו?

אבל אני אדם מתון, שתומך במפלגות השמאל החדש.

עוד קצת שמאלה, ועוד קצת.

כן, כן, שם, ממש שם, זהו זה, בדיוק כאן.